

vægtige Trin, og Madam Olufsen, der havde staaet og lyttet deroppe bag sin Dør, viste sig i Trappegabet med en lille Bliklampe i Haanden.

„Vilde den Herre tale med Hr. Sidenius?“ spurgte hun.

„Ja, — men han er nok ikke hjemme,“ svarede den Fremmede i en Tone, som vilde han gøre hende medansvarlig for, at han var gaaet forgæves. „Mener De, det kan nytte, at jeg venter paa ham?“

„Nej, det tror jeg ikke. Det er ikke saa længe, siden han gik.“

„Paa hvilken Tid af Dagen mener De, jeg bedst vil kunne træffe ham?“

„Ja, se han er nu ikke meget hjemme for Tiden. Men ellers tror jeg nok, han er sikrest at træffe i Mørkningen.“

„Tak. — Farvel.“

„Fra hvem skal jeg hilse?“ spurgte Madam Olufsen.

Men den Fremmede var allerede ude af Døren. Man hørte Lyden af hans taktfaste Skridt og Smækkene af Paraplyens Dupsko tabe sig ned ad Gaden.

„Det var da vist en Præst,“ sagde den lille Skibstømmerkone helt perpleks. „Hvad mon han vilde Ingeniøren?“

Men Madam Olufsen var i denne Tid ikke meget tilbøjelig til at udtale sig om sin Logerende. Hun sagde kort „Godnat“ og vendte tilbage til sin Stue.

Her sad Højbaadsmanden med et Par store Sølvbriller paa Næsen og læste i „Den bortrømte Neger-slave eller Skibbrudet paa Malabarkysten“, en Roman i fjorten Bind, som han hver Vinter bragte